

μος σιγή τῆς νυκτός, εἰς τοὺς κήπους τούτους, μὲ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τοῦ θνυμασμοῦ τοῦ ἀνωτέρου κάλλους, καὶ ἀποστρέψωσιν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀγάπην μου ἀπ' ἐκείνου, ὅστις ἐπλάσε τὴν ἐναρμόνιον ταύτην μηχανήν, τὸν κόσμον...

Εἶνε φανερόν, ὅτι πάντα ταῦτα τὰ ὑλικά πράγματα εἶνε ὡς τὰ ψηφία ἐνὸς βιβλίου, εἶνε οἰονεῖ τὰ σημεῖα καὶ οἱ χαρακτῆρες, δι' ὧν ἡ ψυχὴ, προσεκτικὴ εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της, δύναται νὰ διεισδύσῃ εἰς βάθος καὶ νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἀνακαλύψῃ τὸ κάλλος τοῦ Θεοῦ, ὅπερ καίτοι ἀτελῶς, δὲν ζωγραφίζεται, ἀλλ' ἀναπαριστάνεται ὑπ' αὐτῶν. Εἰς τὴν διάκρισιν ταύτην στηρίζομαι, ὅπως ἐνισχυθῶ εἰς τοὺς δισταγμούς μου καὶ σκληραγωγηθῶ. Διότι σκέπτομαι ὅτι: ἀνάγκη τὸ κάλλος τῶν ἐπιγείων οἷα εἰσὶ, καὶ ἐὰν τὸ ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολήν, τοῦτο εἶνε εἰδωλολατρικόν. Πρέπει νὰ ἀγαπῶ αὐτὸ ὡς σῆμα, ὡς παράστασιν καλλονῆς κεκρυμμένης καὶ θείας, ἥτις εἶνε χιλιάδες καλλιτέρα, ἥτις ἀσυγκρίτως εἶνε ἀνωτέρα ἐν πᾶσιν.

[Ἔπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

Διήγημα Σοφίας Κραπότιν

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

[Τέλος]

Ἐν τῇ μυστηριώδει σιγῇ τοῦ ναοῦ, τῇ ἐφάνετο ὅτι αἱ ἡσυχῶς προφερθεῖσαι αὐταὶ λέξεις εἶχον εἰσακουσθῇ, ἡ δὲ φαντασία της παρίστα πρὸ αὐτῆς τὸν Θεὸν πατριῶς μειδιῶντα.

Ἐξῶθεν οἱ Παρίσιοι, καὶ τὰ θυελλώδη αὐτῶν πάθη ἔφθανον μέχρι τῆς ὕλης τοῦ ναοῦ, ἐνῷ ἡ Χριστίνα, τὰ πάντα λησμονήσασα, οὐδὲν ἐσκέπτετο πλέον. Γονυκλινῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ, ἡσθάνετο τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην ἀνακούφισιν καὶ εὐτυχίαν, ἣν μετ' εὐγνωμοσύνης αἰσθάνεται ὁ ἐξασφαλισθεὶς ὁδοιπόρος ἀκούων πέραν τοῦ μηχανωμένην τὴν καταιγίδα.

Ἡ πέραν της γαλήνης ἤρξατο ἐπενεργούσα καὶ ἐπ' αὐτῆς, ἐνῷ σωτήρια δάκρυα ἔβρεχον τοὺς ὀφθαλμούς της.

Πόσον θὰ ἦτο εὐτυχής, ἂν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐν τῶν ἐξομολογητηρίων. Πόσον ἐπὶ θείῃ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κατατρυχόντος αὐτὴν μυστικοῦ, νὰ εὐρὴ ἀπάντησιν εἰς τὰς σκέψεις της, καὶ πρὸ πάντων λέξεις παρηγορίας καὶ οἴκου· νὰ ἐξομολογηθῇ ὅ,τι διενεοῖτο νὰ πράξῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην... Πλὴν δὲν ἐτόλμα... Ἰερεὺς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐννοήσῃ, καὶ ἐπειδὴ χρέος του ἦτο νὰ τὴν ἀποτρέψῃ, ἤθελε τῇ ἀρνηθῇ τὴν ἄφρσιν.

Ὅθεν μόνος ὁ Θεὸς τῇ ἔμενεν, ὡς εἶπεν ἡ Μαρία Σεγιέρου, ὁ Θεὸς μόνος!

Αὐτὸς μόνος ἠδύνατο νὰ τὴν ἐννοήσῃ, νὰ διαγνώσῃ τὴν μεταμέλειάν της, νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῇ καὶ νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

Καὶ τὸ μέτωπον κλίνουσα ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ, συνεννοῦσα ἐν αὐτῇ τὴν χριστιανικὴν εὐσέβειαν μετὰ τῆς ἀνατολικῆς πίστεως πρὸς τὸ πεπρωμένον, δὲν ἔπαυεν ἐπαναλαμβάνουσα :

« Συγγνώμην, Θεέ μου, συγγνώμην, Ἰησοῦ. Θεοτόκε, δέου ὑπὲρ ἐμοῦ ».

Καὶ ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ πολὺ, βεθυθισμένη εἰς τὴν θλίψιν, ρίπτουσα ἐνίοτε, ὡς ἴνα ἐρωτήσῃ, ἱκετευτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Θεοτόκου. Τῇ ἐφάνετο, ὅτι τὸ μαρμαρίνον ἐκεῖνο πρόσωπον ἐνεψυχούτο, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του καθίσταντο γλυκύτεροι, ὅτι λέξεις συγγνώμης ἐπλάναζτο ἐπὶ τῶν χειλέων της, καὶ οἱ τεταμένοι βραχίονές του τὴν ἐκάλουν.

Μήπως ὁ Θεὸς δὲν εἶχε συγχωρήσει καὶ αὐτὴν τὴν Μαγδαληνὴν, εἰς ἣν ἦτο ἀφιερωμένος ὁ ναὸς ἐκεῖνος; Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ὑπέστη ἄρα γε ὅσα καὶ αὐτὴ;

Ἐπειτα, μετ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσιν, ὁ θάνατος δὲν εἶναι πάντοτε ἀνάνδρια. Συχνάκις εἶναι ἐξίλασμός βραχὺς μὲν, ἀλλ' ὀχληρὸς καὶ πρὸ πάντων ὅταν εἶναι τις νέα, ὥραία, ἀγαπᾷ καὶ ἀνταγαπᾶται.

Ἡγέρθη ἰσχυρωτέρα καὶ καταβιδάσασα τὴν καλύπτραν τῆς διηυθύνθη πρὸς τὴν μεγάλην θύραν, τὴν συνήθως κεκλεισμένην, ἣν ὅμως πρὸ μικροῦ εἶχον ἀνοίξει οἱ τῆς ἐκκλησίας, ἐπειδὴ ἀνέμενον κηδεῖαν τινά.

Ἐξω τοῦ ναοῦ ἐργάται κατεγίνοντο εἰς διευθέτησιν μελάνων ὑφασμάτων, παρκαπτασμάτων πενήτων, καὶ ἄλλων τῆς κηδεῖας προπαρσκευῶν. Ἡ ὁδὸς ἐπλημύρει ζωηροῦ φωτός, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεκινεῖτο, ὡς κόνις ἐντὸς ἡλιακῆς ἀκτίνος, πληθὺς ὄντων καὶ πραγμάτων ἀποτελούντων συνεχῆ βόμβον, ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν αἰώνιον μυκηθμόν τοῦ Ὁκεανοῦ· μακρόθεν δὲ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὁμοιοῖας, ἐν μέσῳ τῶν πιδάκων, ὁ ὀβελίσκος καὶ τὰ χρυσὰ ἱερογλυφικάτου ἐφάνοντο ἀποστέλλοντα εἰς τὴν Χριστίαν ἀποχαιρετισμὸν ἐκ μέρους τῆς Αἰγυπτίας γῆς, αὕτη δὲ κατήρχετο βραδέως τὰς βαθμίδας τῆς Μαγδαληνῆς, φρίττουσα ἀκουσίως πρὶν ἢ εἰσχωρήσῃ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ἐκείνῳ κύματι.

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε πλέον ἀποφασίσει καὶ ἰσχυροποιηθῇ ὑπὸ τῆς προσευχῆς, ἦτο ἐντελῶς διάφορος ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Βιλλιέρ.

Δὲν ὠμίλει πλέον παρὰ περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ ἐπανιδῇ τὸν Ραοῦλ, ἐνηγκαλίζετο περιπαθῶς τὰ τέκνα της, δυσανασχέτει κατὰ τῶν βραδέως παρερχομένων ὥρων καὶ ἐβιάζετο ν' ἀρίστη τὴν οἰκίαν της, ὅπως φθάσῃ τέλος εἰς τὴν λύσιν τοῦ δράματος ἐκείνου.

Ἐπηκολούθησεν ἐσπέρα καὶ νέα νύξ πλήρης τρομερῶν ὀνείρων καὶ οὐρανίων ἐμφανίσεων, αὐπνίας καὶ σκέψεων, ὅτε μὲν θρησκευτικῶν, ὅτε δὲ ἀνιέρων, τέλος δὲ ἡ αὐγὴ, ἡ διώκουσα τὰ σκότη καὶ τὰς θλιβεράς σκέψεις, ἥτις φαιδρῶς πλήττει

τὰς ὕλους, ἔδιδε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Η'

— Εἰς τὰς ἀμάξας κύριοι, εἰς τὰς ἀμάξας.

Οἱ βραδύναντες σπεύδουσι νὰ ἀνέλθωσιν, αἱ θύραι κλείονται θορυβῶδως, ὁ κώδων ἤχη, ἡ ἀμαξοστοιχία κλονεῖται.

Εἶναι ὥραία πρωΐα τοῦ μηνὸς Μαρτίου. Ἀνωθεν τῆς πόλεως ἐπικάθηται κυανόχρους καὶ ροδινὴ ὁμίχλη, ἀφ' ἧς ἐξέρχονται, ὡς νησιδία, κορυφαὶ μνημείων φωτιζόμεναι ὑπὸ τοῦ μόλις ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Ἡ Χριστίνα, καθήμενη εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ἀμάξης, ρίπτει παρκατεταμένον καὶ φαιδρὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς πόλεως, τὴν ὁποῖαν ἀφίνουσιν. Ἡθελεν εἶπει τις ὅτι αἱ θλίβεραὶ σκέψεις της διεσκειδίζοντο καθόσον ἀπεμακρύνετο τῶν Παρίσιων. Σχεδὸν φαιδρὰ καὶ μειδιῶσα συνομιλεῖ μετὰ τῆς Μαρίας Σεγιέρου, γοητευμένης ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης.

Ἰδοὺ αἱ Βερσαλλίαι, τὸ δάσος της καὶ αἱ κανονικαὶ δεινροστοιχίαι του. Ἀλλ' αἱ Βερσαλλίαι εἶναι σχεδὸν Παρίσιοι ἀκόμη, ἐπειδὴ εἶναι ἐξοχὴ ἐπιμελετημένη, ἐπιτηδεῖως διεσκευασμένη καὶ φιλόξεσκος, ὡς κομψὴ περιπατήτρια τῶν βουλευσάτων.

Ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς ἐξοχὴ ἤδη, τὰ ἄγρια χόρτα της, οἱ μεγάλοι ἀγροί, αἱ βάλτοι, οἱ ἐλευθέρως ρέοντες ρύακες καὶ οἱ ἀγαθοὶ χωρικοί, οἵτινες ἐπὶ στιγμὴν διακόπτουσι τὸ ἔργον των, ὅπως ἰδῶσι παρελθόνουσαν τὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Ἡ Χριστίνα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ κίνησις τὴν βαρυκαλίζει καὶ τέλος ἀποκοιμᾶται.

Σάβρο! Ἡ ἀμαξοστοιχία σταθμεύει ἐπὶ τινι λεπτῷ καὶ μετ' ὀλίγον ἐκκινεῖ ταχύτερον, ἀσθμαίνουσα καὶ συρίζουσα. Καὶ πάλιν λειμῶνες ἐκτεταμένοι, εὐρὺς ὀρίζων καὶ ἥλιος θαμβούμενος ὑπὸ τῆς ὁμίχλης, ἣν βαθμηδὸν διαλύει ἀνερχόμενος καὶ ἀπορροφᾷ τὴν δρόσον τῶν ἀνθέων.

Μάνς! σταθμὸς 28 λεπτῶν!

— Ἐλπίζω ὅτι ἐκοιμήθης καλὰ, φίλη μου· δὲν εἰξέυρεις πόσον ἡμὴν εὐχαριστημένη.

Πράγματι, ἡ Χριστίνα εἶχε κοιμηθῇ. Οἱ ἡθικοὶ ἐκεῖνοι κλονισμοὶ καὶ τόσκι νύκτες αὐπνίας εἶχον καταβάλλει τὸ σῶμά της καὶ ἀποσβέσει τὴν μνήμην.

Ὅθεν ἡγέρθη λίαν ἐκπεληγμένη καὶ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ποῦ εὐρισκόμεθα, ἠρώτησεν.

— Εἰς Μάνς.

— Λοιπὸν ἐντὸς ὀλίγου εἰς Βρετάνην!

Καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον ἐπαναφέρει τὰς σκέψεις της, τοσοῦτον ἐτοίμους ἄλλως τε νὰ διεγερθῶσιν.

— Θέλεις νὰ προγευματίσωμεν; εἶναι μεσημβρία καὶ ἔπειτα δὲν θὰ εὐρωμεν καιρὸν κατόπιν.

— Βέβαια· ἄς ὑπάγωμεν λοιπὸν γρήγορα.

Μεγάλη κίνησις καὶ θόρυβος γίνεται ἐν

τῷ σταθμῷ· οἱ ὑπάλληλοι ἐπιθεωροῦσι τοὺς τροχοὺς τῆς ἀφίχθεις ἀμαξοστοιχίας, ἀλλάσσονται οἱ λέβητες· ἕτερα ζεύγματα σχηματίζονται καὶ ἄλλα ἀναμένονται· οἱ τῆς ἀποθήκης ἐκφορτώνουσι τὰς ἀποσκευάς· πληθὺς ὅλη ὑπαλλήλων εὐρίσκεται εἰς κίνησιν, ἐνῶ ὁ σταθμάρχης, ἰστάμενος ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ὀπισθεν, ρίπτει ἐφ' ἀπάντων τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα του.

— Ἀπ' ἐδῶ πρέπει νὰ ἐξέλθῃτε! ἐκεῖθεν εὐρίσκεται τὸ ξενοδοχεῖον! Πρέπει νὰ διαβῇτε τὴν σιδηροδρομικὴν ὁδόν. Ἀλλὰ περιμεínaτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ χωρισθῇ ἡ μηχανὴ ἀπὸ τὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Πάντες κατέρχονται ἐνησχολημένοι, οἱ κύριοι φέροντες πιλίδια, αἱ κυραὶ κεκαλυμμένοι διὰ μακρῶν ἐπανωφωρίων. Ἄλλοι τρέχουσιν ἀνυπομόνως ζητοῦντες διόδον· ἄλλοι ἀναμένουσι νὰ ἀποχωρισθῇ ἡ μηχανή· ἄλλοι κρατοῦντες τὰς ἀποσκευάς των συνωθοῦνται πρὸς τὴν ἐξόδον, συγκεκινημένοι, μειδιῶντες πρὸς τὰ ὀπισθεν τῶν ὕλων τῆς θύρας διαφανόμενα φιλικὰ πρόσωπα.

Ἡ Μαρία στρέφεται ἀναζητοῦσα τὴν Χριστίναν, ἀλλ' αὕτη δὲν εὐρίσκεται πλέον πλησίον τῆς...

Τὴν ἀναζητεῖ ματαίως διὰ μέσου τοῦ πλήθους, ὅπερ τὰς ἀπεχώρισεν...

Ἡ μηχανὴ ἀκόμη δὲν ἀπεσπάρθη.

Αἰφνης συριγμὸς ἀντηχεῖ καὶ ἡ μηχανὴ ἐξορμᾷ, ἀλλ' ἀμέσως ἐμποδίζεται, ὑπὸ κραυγῶν, σημείων καὶ σημαίων τῶν φυλάκων πυρετωδῶς κινουμένων... Τὸ πλῆθος, εὐκίνητον πάντοτε, ἀναστρέφει καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν μηχανήν, ὅπου ἔχει σχηματισθῇ ἤδη κύκλος περιέργων! Ἡ Μαρία σπεύδει καὶ αὕτη, πιεζομένη ὑπὸ θλιβεροῦ προαισθήματος... Προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν πρώτων θεατῶν, ὡθεῖ, παρακαλεῖ: «Σὰς παρακαλῶ, ἀφίστατέ με νὰ διέλθω... Τί εἶναι; τί εἶναι;»

Ἀλλ' ἡ πληθὺς καθίσταται ἀδιάσπαστος συρρευσάντων ὅλων τῶν ἐπιβατῶν, τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἀνθρώπων τοῦ σταθμοῦ... Κεφαλαὶ προτείνονται.

Ἀντιφατικώταται φῆμαι κυκλοφοροῦσιν:

— Δὲν εἶναι τίποτε... ἐκτροχίας... Ἐν παιδίον, τὸ ὅποιον ἠθέλησε νὰ περάσῃ... ὅχι, μία γυνή, μία τρελλή... δὲν εἶναι πληγωμένη... ἐσώθη... ἀπέθανε... γρήγορα ἔνα ἱατρὸν...

Πράγματι συνέβη δυστύχημα· διότι προστρέχει ὁ ἱατρός, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ σταθμάρχου, τοῦ ἀστυνόμου καὶ ἐνὸς χωροφύλακος... Τὸ πλῆθος σχηματίζει διόδον ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἐξουσίαν... Ἡ Μαρία δύναται νὰ ἴδῃ... ἀλλ' αἰφνης κραυγὴ τρόμου καὶ οἴκτου ἐκφεύγει τοῦ στόματός της. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, αἱματόφυρτον, ἀγνώριστον, φρικωδῶς παραμυρφομένον ἐξετείνεται τῆς Χριστίνης τὸ σῶμα!... Ἡ κεφαλὴ καὶ εἰς τῶν βραχιόνων σχεδὸν ἀπεσπάρθησαν τοῦ σώματος... τὸ αἷμα εἶχεν ἀναβλύσει καὶ ἐπαναπέσει ἐπὶ τοῦ προσώπου... Δὲν διακρίνονται ἡ

οἱ ὀφθαλμοί, μέλανες καὶ μεγάλοι, μείναντες ἀνοικτοί, καὶ ἐστραμμένοι ἄνω, πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ ἱατρός βεβαιεῖ τὸν θάνατον. Οἱ τοῦ σιδηροδρόμου κομίζουσι φορεῖον καὶ κύπτουσιν ὅπως ἀναλάβωσι τὸ πτώμα τῆς.

... Ἡδὴ ἀρχεται ἡ ἀνάκρισις. Ὁ σταθμάρχης, ὁ μοίραρχος καὶ ἡ εἰδοποιηθεῖσα ἀστυνομία λαμβάνουσι σημειώσεις. Ἀπευθύνονται πρὸς τὴν Μαρίαν, τὴν ὁποίαν βλέπουσιν ὀλοῦζουσας παρὰ τὸ πτώμα καὶ παράφορον ἐκ θλίψεως... αὕτη οὐδὲν εἶχεν ἴδει, ἀλλὰ σκέπτεται καὶ ἀπαντᾷ... πρέπει νὰ γίνη τοῦτο διὰ τὴν δυστυχὴ νεκράν, ὅπως οὐδεὶς τὴν ὑποπτέυθῃ ποτέ...

«Ἐπειδὴ ἡ ἀμαξία τῶν ἦτο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἀνυπόμονος ἡ φίλη της, ἀντὶ νὰ διέλθῃ ὀπισθεν ἢ νὰ περιμένη νὰ ἀποσπασθῇ ἡ μηχανή, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε καιρὸν νὰ διέλθῃ... Καὶ ἔτρεξε πρὶν δυνθῶσι νὰ τὴν ἐμποδίσωσιν, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μηχανὴ ἐκινεῖτο· ἀλλ' αἰφνης, φοβηθεῖσα, ἐδίστασε καὶ ἠθέλησε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ὅτε ὁ ποῦς περιεπλάκη εἰς τὴν ἐσθῆτά της... ἔπεσε καὶ ἐφρονεύθη...»

Πραγματικῶς δὲ οὕτω φαίνεται ὅτι συνέβη· διότι ὅλοι οἱ ἰδόντες διηγοῦνται σχεδὸν ὅτι καὶ ἡ Μαρία Σεγιέρου.

Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη δὲν ἀπηλλάγη εἰσέτι... ἠναγκάσθη νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀληθὴ ἀνάκρισιν. Προφέρει τὸ ὄνομα τοῦ θύματος, πόθεν ἤρχετο, ποῦ διηυθύνετο... Διηγεῖται ὅτι ἦτο ἡ κυρία δὲ Βουαρμενόν, νέαν γυνή, πλουσία καὶ εὐτυχὴς καὶ ὅτι μετέβαινεν, ὅπως συναντήσῃ τὸν σύζυγόν της, τὸν ὅποιον ἐλάτρευεν, εἰς Βρέστην, ἀξιωματικὸν ὄντα τοῦ ναυτικοῦ· καὶ οἱ λυγμοὶ τὴν πνίγουσι καὶ τὸ πλῆθος συγκινεῖται, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀδιαφόρως διαλύεται.

Ἡ ἀμαξοστοιχία τῆς Βρετάνης καθυστέρησεν ἐπὶ τινὰ λεπτά, ὅθεν πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἡ τάξις ἐπανέρχεται μικρὸν κατὰ μικράν.

— Εἰς τὰς ἀμαξίας, κύριοι ἐπιβάται, εἰς τὰς ἀμαξίας!

Ἡ Μαρία διστάζει στιγμιαίως... Νὰ ἀφίσῃ ἐκείνην, ἥτις ὑπῆρξε φίλη της; Ναί, διότι τῇ μένει πρὸς ἐκπλήρωσιν καθήκον, καθήκον λυπηρόν· θέλει αὕτη νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Ραοὺλ τὴν ἀπαίσιαν εἰδησιν. Νομίζει ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν μάθῃ οὗτος παρ' ἄλλου.

Ἀποτείνει λέξεις τινὰς εἰς τὸν σταθμάρχην, εἰδοποιούσας ὅτι ἠθέληεν ἐπανέλθει τὴν ἐπαύριον, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀμαξίαν. Καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπέρχεται, ἐνῶ τὰ πυρὰ τῆς λάμπουσιν ὡς δύο ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ τέρατος.

Θ'

Οὐδεὶς ὑπώπτεισε ποτὲ αὐτοκτονίαν, ὁ δὲ Ραοὺλ ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου. Καὶ αὕτη ἡ Μαρία Σεγιέρου δὲν γνωρίζει τί νὰ πιστεύσῃ. Ὅπως δὴποτε ἡ τελευ-

ταία ἐπιθυμία τοῦ Λευκοῦ Αἰνίγματος ἐπραγματοποιήθη· ἡ μνήμη της θέλει μείνει προσφιλῆς.

Ὁ δὲ Γεώργιος Σχοβίλ, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀφρικανικῆς γῆς, ὁ δυστυχὴς θέλει κλαῦσαι μόνος ὅταν μάθῃ τὸ θλιβερόν δυστύχημα.

N. Δ.

* ΤΕΛΟΣ

Ἐν τῷ γραφεῖ τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς τὴν ἐν Παρίσις ἐκδομένην

LECTURE

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΗΝ ΤΗΝ 10 ΚΑΙ 25 ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
(Ἐκ σελίδων 200 περίπου μεγάλου 8ου)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ:

Μυθιστορήματα καὶ διηγήματα τῶν διασημωτέρων συγγραφέων, ὡς τοῦ Ἀλφόνσου Δουδέ, τοῦ Ἰουλίου Κλαρετῆ, τοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ, τοῦ Γεωργίου Ὀνέ, τοῦ Λουδοβίκου Ἀλεβύ, τοῦ Guy de Maupassant, τοῦ René Maizeroy, τοῦ Paul Bourget, τοῦ Pierre Loti κτλ. κτλ.

Ἀρθρα Ἐπιστημονικά, Περιηγήσεις, Ἀναμνήσεις, Ταξιδίων, Ποιήσεις, Καλλιτεχνικά, Στατιστικά, κτλ., γεγραμμένα ὑπὸ τῶν καλλιτέρων συγγρόνων ἄλλων συγγραφέων.

Συνδρομὴ ἑτησία καὶ προπληρωτέα

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ φρ. χρ. 16
Φυλλάδια πωλοῦνται χωριστὰ πρὸς 1 δρ. ἑκάστον.

Οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν λαμβάνουσι τὴν Lecture, ἅμα τῇ λήψει τῆς συνδρομῆς.

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ἐφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων
μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφεῖ ἡμῶν.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

Συνδρομὴ ἑτησία καὶ προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις:

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιόδικου τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφεῖ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖ τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσίας στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς Κορίνθης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.